మనసు మాట వినదు

కమలాగాయత్రి(క్రొవ్విడి)చెనిమెళ్ళ

(ప్రారంభం)

జీవితంలో కొన్ని పరిచయాలు శాశ్వతమైన బంధాలుగా మారడానికి అద్భుతాలే జరగనక్కరలేదు. ఒక చిన్న ఘటనే చాలు. ఓ సాధారణమైన పరిచయం, ఎప్పుడు స్నేహంగా ఎదుగుతుందో, ఎలా ప్రేమగా మారుతుందో తెలుసుకోగలవారెవరు!!

"ఏయ్ మనూ ఇంత పొద్దున్నే, ఈ చలిలో ఎక్కడికే? హాయిగా ముసుగుతన్ని పడుకోక..." దుప్పట్లోంచే బద్ధకంగా చూస్తూ అడిగింది రేఖ.

షూ లేస్ బిగించుకుంటున్న మనోజ్ఞ తలెత్తి చూసి చిన్నగా నవ్వింది. "హాయిగా ముసుగుతన్ని పడుకోవడానికైతే ఇలా హిల్ స్టేషన్ లో పెట్టిన సెమినార్స్ కి రావడం దేనికి మిస్? చక్కగా పది ఆప్షన్స్ ఇచ్చారుగా! వేరే ఎక్కడో చూస్కుంటే పోయేది. ఇడియట్! లేచి, అలా ఓసారి బయటికి చూడు. ఇంత మంచి కొండ గాలి, చల్లటి వెదర్, ఈ సీనిక్ బ్యూటీ, ఇవన్నీ ఎప్పుడెంజాయ్ చేస్తాం చెప్పు? అసలూ..." అంటూ ఇంకేదో చెప్పబోయి అప్పటికే మళ్ళీ నిద్రలోకి జారుకున్న రేఖని చూసి చెప్పడం ఆపేసి, నవ్వుకుంటూ బయటకు దారి తీసింది.

చుట్టూ పొగమంచు పల్చని తెరలా పరుచుకుని వుంది. వీధి దీపాలు అక్కడక్కడా మేమున్నామంటూ మత్తుగా మినుకు మినుకు మంటున్నాయి. దారంతా మంచు దుప్పటిలో దాగినట్టు రోడ్లు చిత్తడిగా మెరుస్తున్నాయి. మెల్లగా తనచుట్టూ వున్న ప్రకృతి అందాలని ఆస్వాదిస్తూ 'గ్రీన్ లాన్స్' లోపలికి నడిచింది. చలికి ముడుచుకున్న పొదలూ- చెట్లతో ఆ పార్క్, ఇంకా రెక్కలు రాని గువ్వపిట్టలా మంచుతెర మాటున ఒద్దికగా ఒదిగినట్టే వుంది. ఎముకలు కొరికేస్తున్న ఆ చలిలో కాస్తంత వెచ్చదనం పుట్టించేందుకు చేతులు రాపిడి చేసుకుంటూ అలవాటు ప్రకారం పార్క్ వెనక గేట్ నుంచి కనిపించే హిల్ వ్యూ కోసం నడిచింది. అక్కడి బెంచ్ మీద కూర్చుని సూర్యోదయం కోసం ఉత్సాహంగా ఎదురు చూడసాగింది. మెల్లగా వెచ్చబడాల్సిన ఉదయం హఠాత్తుగా విపరీతంగా చల్లబడసాగింది. రివ్వు..రివ్వుమంటూ వీస్తున్న చల్లనిగాలుల మధ్య చిటపటమంటూ చినుకు రవ్వలు నేలరాలడం మొదలైంది. 'మంచువాన... వావ్. ..!' హుషారుగా అనుకుంది.

అక్కడంతా ఓ మంచి చిత్రకారుడి కాన్వాస్ లాగా అందంగా పరుచుకున్న అద్భుతమైన దృశ్యం.... చిక్కటి చీకటిలో ముత్యాలే నేల రాలుతున్నంత తెల్లగా, చల్లగా, మెల్లగా చినుకులు కురుస్తుంటే, పచ్చటి చెట్లు తమ రెమ్మల చేతులని మరింత విశాలంగా సాచి ఆ మంచు ముత్యాలని అందుకుని మురిసిపోతున్నట్టు తళతళ్ళాడుతున్నాయి. ఆ దృశ్యం చూసి కళ్ళార్పడం కూడా మర్చిపోయి కొద్ది క్షణాలలా నిశ్చలంగా ఉండిపోయింది మనోజ్ఞ. అంతలో చలి-వర్షాల ధాటీ ఎక్కువ కావడంతో అయిష్టంగానే వెనుదిరిగింది.

ప్రకృతి లోని ప్రతీ అంశమూ ఎంతటి ఆనందాన్నిస్తుందో అంతకంటే ఎక్కువ భయపెడుతుంది కూడా..

పూర్తి నిశ్శబ్దంలో చినుకుల సడి కాకుండా ఏదో సవ్వడి, ఎవరో ఉన్న ఫీలింగ్. బెదురుగా చుట్టూ చూసింది. దూరంగా సిమెంట్ బెంచ్ మీద ఎవరో పడుకున్న ఆనవాలు. ఎవరో తనలాగే వచ్చారా.. అలా ఐతే ఇక్కడెందుకు పడుకుంటారు. మరీ టూఎర్లీ గా వచ్చేసిందా తను. కనీసం ఆరు దాటాకైనా రావల్సిందేమో! కాస్త జనాలైనా ఉండేవారు.. అనుకుంటూ బెరుకుగా బెంచ్ దాటబోతుంటే కదిలిందా ఆకారం.

కెవ్వుమన్న కేక ఆమె గొంతులోనే ఆగిపోయింది. భయంగా అటు చూసింది. అంతలో అవతలి వ్యక్తి ఏదో ఆపదలో ఉన్నట్టనిపించి కళ్ళు చికిలించి మళ్ళీ చూసింది. ఎవరో వ్యక్తి మంచుకి ఊపిరాడక ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతున్నాడు. చప్పున అతన్ని చేరుకుంది. "అయాం.." అంటూ అతి కష్టం మీద ఏదో చెప్పడానికి ప్రయత్నించబోయి... బెంచ్ మీద నుండి కిందకి తూలాడతను. కంగారుగా అతన్నిఒక్కవుదుట్న పట్టుకుని ఆపింది. బలమంతా వుపయోగించి అతన్ని లేవదీసే ప్రయత్నం చేయబోయింది. ఆమె వల్ల కాలేదు.

నిస్సహాయంగా చుట్టూ చూసింది. చీకటి తప్ప మరో మనిషి జాడ లేదు. అతను ఆయాసంతో ఎగసిపడుతున్నాడు. "హెలోవ్... హేయ్ మిస్టర్... ఆర్ యూ ఓ.కే." కంగారుగా పిలిచింది. తలూపాడు. అంతలోనే ఆమె చేతుల్లో అతని శరీరం బరువుగా వెనక్కి వాలసాగింది. క్షణాల్లో అతనికి స్పృహ తప్పింది. "హెల్ప్.. ఎనీబడీ హియర్.." గట్టిగా అరిచింది. ఆ నిశ్శబ్దంలో ఆమె గొంతే మరింతగా ప్రతిధ్వనించింది.

ఎమర్జెన్సీ... డాక్టర్ గా కర్తవ్యం స్ఫురించి చప్పున వంగి అతని ఛాతీ మీద వత్తుతూ "హలో సర్...హెలోవ్.. " కంగారుగా అతన్ని తడుతూ గట్టిగా పిలువసాగింది. రెస్పాన్స్ లేదు. తప్పదు. సీ.పీ.ఆర్. నీడెడ్... గాఢంగా ఊపిరి తీసుకుని అతనివైపు చూసింది. గుండె దడదడా కొట్టుకోసాగింది. ..తప్పదు మనూ.. హీవిల్ డై అదర్వైజ్.. తనకి తాను ధైర్యం చెప్పుకుంటూ అతని మీదుగా వంగి అతనిలో గాలి నింపసాగింది. మధ్య మధ్యలో కంగారుగా పాదాలు, చేతులు రుద్దుతూ, ఛాతీ మీద వత్తుతూ, మళ్ళీ అతని నోటిద్వారా గాలి నింపుతూ సతమతమవ్వసాగింది. అంతలో కదలిక తగ్గి అతని శరీరం నిశ్చలమైంది. దేవుడా ఇతన్ని బతికించు!! గాడ్..ప్లీజ్... తన చేతుల్లోనే నిర్జీవమౌతున్న అతన్ని చూసి మనోజ్ఞ కళ్ళలో నీళ్లు తిరిగాయి. కనీసం సెల్ కూడా తీసుకురాలేదీరోజు పోనీ ఎవర్నన్నా పిలుద్దాం అంటే.. ఆమె శరీరం కంపిస్తోంది, ఓపిక కూడా సన్నగిల్లుతోంది. ఒక్కత్తీ ఎంతని చేయగలదు. ఎముకలు కొరికే ఆ చలికీ, మంచుకీ నిలవడమే కష్టంగా వుంది. ఆ పరిస్థితుల్లో గాలి నింపే శక్తి సరిపోవట్లేదు. కానీ కళ్ళ ముందే ప్రాణం పోతుంటే.. దుఃఖం ముంచుకొస్తుంటే ఆపుకుంటూ, ""ప్లీజ్ హాంగ్ ఆన్ మిస్టర్... మీకేంకాదు.. ప్లీజ్.. లేవండి.." అంటూనే చివరి ప్రయత్నంగా గాఢంగా శ్వాస తీసుకుని మళ్ళీ ఊపిరందించడానికి అతని మీదకు ఒంగింది. అతని నోటిని ఆమె పెదాలు స్పృశిస్తూండగా అతనిలో చిన్న కదలిక. నమ్మలేనట్టుగా చూస్తూ అదిరిపడి పైకి లేచింది.

"యా..మ్.. నేను..", అస్పష్టంగా కదిలాయతని పెదాలు. రిలీఫ్ గా చూసింది. థ్యాంక్ గాడ్.. బతికాడు చాలు... తన కష్టం ఫలించింది.. అంతలో అతను లేవడానికి ప్రయత్నం చేయడం గమనించి చప్పున చేయందించింది. లేచి కూర్చున్నాడతను. తెలుగువాడే.. అప్రయత్నంగా అనుకుంటూ తలతిప్పి చుట్టూ చూసింది, కంగారులో తను గమనించలేదు, వాన ఎప్పుడు ఆగిందో గానీ, చుట్టూ మంచుని చీల్చుకుంటూ, వెలుగు రేఖలు మెల్లగా పరుచుకోవడం మొదలుపెట్టాయి. పక్కనున్న వాటర్ బాటిల్ తీసి అందించింది. వెంటనే అందుకుని గటగటా తాగాడు.

కొంతసేపటికి తేరుకుని తలెత్తి చూశాడతను. ముఖంలో అలసట తెలుస్తోంది. "ఆర్ యూ ఓ.కే. ఎలా ఉన్నారు? ", ఆత్రంగా అడిగింది.

తలూపి, "యామ్.. ఓ.కే. ఐమీన్ కాదు.. కాదు.. మచ్.. బెటర్ నౌ.. మీరు.. యూ.. సేవ్డ్ మై.. లైఫ్..." ఒక్కో పదమే కూడబలుక్కుంటూ చెప్పాడు నెమ్మదిగా.

ఇబ్బందిగా చూసింది. "ఓహ్.. దట్స్ ఆల్ రైట్.. అయామ్.. ఎ.. డాక్.. ఐ మీన్.. నేను.. నేనో డాక్టర్ని.." అంది అస్పష్టంగా.

చుట్టూ చూశాడతను "నా స్టిక్..? " అంటూ.

నేలమీద పడున్న స్టిక్ తీసి అందించింది. స్టిక్ సహాయంతో లేవడానికి ప్రయత్నించడం గమనించి మెల్లగా తన చేయందించింది. సిట్యుయేషన్ నార్మల్ అవడంతో ఆమెలో మొహమాటం మొదలైంది. అతనివైపు సూటిగా చూడాలంటే ఏదో తెలియని ఇబ్బంది ఎదురవగా

అనీజీగా తలతిప్పుకుంది. ఆమె ఆక్వర్డనెస్ ని గ్రహించినట్టు అతనూ ఏమీ మాట్లాడే ప్రయత్నం చేయలేదు. ఇద్దరూ మౌనంగానే కాటేజెస్ వైపు నడకదారి పట్టారు. రోడ్ చేరుతూనే పరుగున వచ్చారో నలుగురు గార్డ్స్. "సర్.. ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయారు?" అంటూ.

అంతమంది గార్డ్స్ ని చూసి ఆశ్చర్యంగా అతని వైపు చూసింది.

అప్పటికి పూర్తిగా విచ్చుకున్న వెలుగురేఖల్లో అతన్ని చూసి, "ఓహ్, మై గుడ్ నెస్.. మీరు..మీరు.. హోమ్ మినిస్టర్.. జే.కే.బీ. కదూ!!?" అని సంభ్రమంగా అనేసి చప్పున కళ్ళు దించుకుంది.

తలూపి చిన్నగా నవ్వాడతను, "పోయే ప్రాణం నిలబెట్టారు. ఒక చిన్న థ్యాంక్స్ చెప్పేసి మీ ఉపకారం విలువ తగ్గించలేను. ఏమిచ్చి... మీకేమిచ్చి ఋణం తీర్చుకోగలను. ఏం చేయమంటారు..? ఎనీథింగ్ యూ సే.. చెప్పండి.." అన్నాడు గౌరవంగా.

మొహమాటంగా చూసింది మనోజ్ఞ. "అయ్యో.. అంతేం లేదు.. ఓ.. డాక్టర్ గా అది.. అది.. ఇట్స్ మై.. నా డ్యూటీ.. ఉంటానూ." తడబాటుగా చెప్పి గిరుక్కున వెనుదిరిగింది.

"నిజమా...!!" ఒకేసారి గట్టిగా అరిచారు మిత్రబృందమంతా.

అవునన్నట్టు తలూపింది మనోజ్ఞ.

"నువ్వు సేవ్ చేసింది జే.కే.బీ. నా..? అంటే మన హోమ్ మినిస్టర్నా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు ఆనంద్.

"అవును"

"అంటే ఈయన్నేనా.....?" అనుమానంగా చూసి పక్కనున్న ఇండియా టుడే తీసి కవర్ పేజ్ చూపిస్తూ అడిగాడు.

కోపంగా చూసింది "చాల్లేరా.. మరీ టూ మచ్ చెయ్యకు. అంటే, కనీసం మన స్టేట్ కి హోమ్ మినిస్టర్ ఎవరో కూడా గుర్తు పట్టలేనంత ఘోరంగామనా నేను?.. అంతేగా.. నీ ఒపీనియన్... అసలు ఏమనుకుంటున్నావ్ నా గురించి. పైగా మన సెమినార్స్ ఇనాగరేషన్ కు కూడా వచ్చాడు కదా, అదీ జస్ట్ మొన్ననే కదా. ఆయన్నే నేను సేవ్ చేసింది... నమ్మకపోతే పోరా.."చెప్పింది గట్టిగా.

"నో.. నో... మనూ .. అలా కోపం తెచ్చుకోకు ప్లీజ్.. ఐనా నమ్మకం కాదురా ఇక్కడ ఇష్యూ. ది గ్రేట్ జే.కే.బీ. ఆఫ్ అవర్ స్టేట్., అలా ఏ ఎస్కార్ట్ లేకుండా రావడం, మంచువానలో చిక్కుకోవడం, నువ్వు మన టిపికల్ సినిమాల రేంజ్ లో కిస్ ఆఫ్ లైఫ్ ఇచ్చి కాపాడ్డం..." అల్లరిగా నవ్వాడు ఆనంద్.

"షటప్.. లైఫ్ సినిమా కంటే, డ్రామా కంటే చాలా ట్రిక్కీ రా ఇడియట్.. అయినా సే సీ.పీ.ఆర్. నాట్ కిస్ ఆఫ్ లైఫ్. ఓ.కే. ఇట్స్ జస్ట్ ఏ లైఫ్ సేవింగ్ టెక్నిక్.. డాక్టర్లం మనం. డూయూ గెట్ మీ...? కనీసం ఆ సంగతైనా మర్చిపోకు." రోషంగా అంది.

"మీ గొడవ పక్కన పెట్టండర్రా... ఐనా ఏదయితేనేం మొత్తానికి ఆ జే.కే.బీ. మహా అదృష్టవంతుడు బాస్..నక్కని తొక్కి వచ్చాడు. ఈ ఏజ్ లో కూడా ఏం లక్కూ, ఏం లక్కూ.." కొంటెగా అన్నాడు సంజయ్ ఓరగా మనోజ్ఞని చూస్తూ. అందరూ తలలూపారు గట్టిగా నవ్వుతూ.

మనోజ్ఞ మొఖం ఎర్రబడింది. "అంటే...!?" కోపంగా అరిచింది.

"అబ్బా అంటే ఏం లేదులేవే. లక్కీగా సేవ్ అయ్యాడూ అంటున్నారంతే. వాళ్ళేదో అంటే... పోనీలే.. ఇంక గొడవపడకండి.." అతికష్టం మీద నవ్వాపుకుంటూ చెప్పింది రేఖ.

"ఛీ.. మీకనవసరంగా చెప్పాను.. పొండి అసలు.." విసురుగా లేచింది మనోజ్ఞ, ఉక్రోషంతో మరింత ఎర్రబడిందామె ముఖం.

నవ్వేశారంతా. "అరే...ఛిల్ మనూ..సారీ..సారీ..అలా ఏంలేదురా. ఏదో జోక్ గా అన్నాం కానీ. ఒక్కదానివి అంత సాహసం చేసావంటే నిజంగానే చాలా పెద్ద అఛీవ్ మెంట్ రా. నువ్వేం ఫీలవకు. సరే గానీ నువ్వు కొంచెంసేపు రెస్ట్ తీస్కోరాదూ. మేం బ్రేక్ ఫాస్ట్ ఇక్కడికే తెచ్చేస్తాం నీకు", ఆమె భుజం చుట్టూ చెయ్యి వేస్తూ లాలనగా అన్నాడు ఆనంద్.

వెంటనే తగ్గిపోయింది మనోజ్ఞ కోపం. అతని కళ్ళలోకి చూసి చిన్నగా నవ్వి తలూపింది"సర్లేరా.. ఇట్స్ ఓకే... మరైతే మీరు వెళ్ళిరండి మరి... మళ్ళీ కాంటీన్ క్లోజ్ ఐపోతుందేమో.."చెప్పింది.

"డన్... బై ఐతే.. యూ జస్ట్ రిలాక్స్ ఓ.కే. ... " అంటూ బయటకి నడిచారంతా.

అందరూ వెళ్ళగానే సోఫాలో వాలింది అలసటగా. ఓసారి తలుపు వైపు చూసి ఎవరూ లేరని నిర్ధారించుకుని నెమ్మదిగా పక్కనున్న ఇండియాటుడే చేతుల్లోకి తీసుకుంది. ఫుల్ బ్రైట్ స్మైల్ తో అతని ఫొటో.., '... జయ కృష్ణ భరద్వాజ... జే.కే.బీ... నాట్ బ్యాడ్.. అందగాడే...' అనుకుంది. అంతలో.. అతన్ని సేవ్ చేసిన విధానం గుర్తొచ్చి ఆమె మొఖం ఎర్రబడింది. మెల్లగా తన పెదాలని వేలితో రాసుకుంది. అతని పెదవులు, మీసాలు తనకి వత్తుకోవడం గుర్తొచ్చింది. చిన్న లిప్ లాక్ లాంటి ఆ క్షణం... తలుచుకోగానే ఏదో థ్రిల్ లా.. పుస్తకం జారి కిందపడడంతో చప్పున స్పృహలోకి వచ్చింది.

'అదో లైఫ్ సేవింగ్ టెక్నిక్..అంతే కదూ.. నందూకి చెప్పి తానేంటిలా. ఐనా ఆ సమయంలో తామిద్దర్లో ఏ ఒక్కరూ కూడా దాన్నేమీ ఎంజాయ్ చేసింది లేదు. మరి దానికెందుకంత ఆలోచన...! ఏమైంది తనకి.. ఛ... ఛ.. మరీ డ్రమెటిక్ గా, సిల్లీగా ఏదో టీనేజ్ కిడ్ లా బిహేవ్ చేస్తోంది..' తనని తాను మందలించుకుంటూ కింద పడ్డ బుక్ చేతిలోకి తీసుకుని చూసింది. ఎన్నో ఏళ్ళనుండీ పరిచయమున్న వ్యక్తిలా, ఎంతో దగ్గరగా అనిపించాడతను. అప్రయత్నంగా ఫొటోలో అతని పెదాలని స్పృశించి, చప్పున చేయి వెనక్కి తీసుకుంది. ఇంకా నవ్వుతున్నాడతను, 'ఏమిచ్చి మీ ఋణం తీర్చుకోగలను..' అని ఫొటోలోంచే అడుగుతున్నట్టు అనిపించి చప్పున పక్కకి పెట్టేసింది.

"ఈ శారీ వద్దు బాబూ.. అదిగో ఆ క్రీమ్ కలర్, అదే రెడ్ బార్డర్.. చూడూ.. అది తియ్యి.."

"ఆహాహా.. అది కాదూ.. ఇదీ.. ఆరెంజ్ వన్.. దాని పక్కన చూడు.. "

"ఓ..ఇది చీరా.. నే బ్లాంకెట్ అనుకున్నా లే..."

శారీహౌస్ మొత్తం వాళ్ళ నవ్వులతో నిండిపోయింది. సేల్స్ మాన్ కూడా అమ్మాయిల్ని చూసి హుషారుగా స్టాక్ మొత్తం తీసి చూపిస్తూనే ఉన్నాడు.

వాళ్ళ అల్లరిని దూరం నుంచే గమనించి నవ్వుకున్నాడు భరద్వాజ. మనిషి జీవితం మొత్తంలోకి చాలా అద్భుతమైనదా ఏజ్..! ఆ సందడీ, అల్లరీ, ఉత్సాహం మళ్ళీ రావు.. అనుకున్నాడు. వాళ్ళని గమనిస్తూనే తల్లి కోసం తీసుకున్న షాల్ పాణికి ప్యాక్ చేయించమని అందించి వెనక్కి తిరిగాడు, యధాలాపంగా వాళ్ళని చూస్తూ బయటకి దారితీయబోతుంటే, సరిగ్గా అప్పుడు పడిందతని దృష్టి మనోజ్ఞ మీద. 'ఓహ్..ఈ అమ్మాయే కదూ తనని కాపాడింది.', అనుకుంటూ ఆగి కుతూహలంగా వాళ్ళని గమనించసాగాడు.

"ఏయ్ ఇది.. చూడండి.. బ్యూటిఫుల్ శారీ... కదూ..", అన్నమాటకి మనోజ్ఞ వంక చూశారంతా. నిండైన రంగులో.., చక్కటి వర్క్ తో అందంగా ఉన్న ఆ చీర, అంతకంటే అందమైన ఆమెను చుట్టుకునేసరికి అద్భుతంగా ఉంది. "ఎలావుంది నాకు.. ?"మెరిసే కళ్ళతో అడిగింది.

"వావ్..." అరిచారంతా ఒకేసారి.

"బ్యూటిఫుల్ శారీ కాదు మనూ... బ్యూటిఫుల్ యూ... నిజంగా.. స్టన్నింగ్.. చాలా బాగున్నావ్ అందులో..." మనస్ఫూర్తిగా చెప్పింది అమల.

మనోజ్ఞ ఉత్సాహంగా సేల్స్ మాన్ వైపు తిరిగింది. "ఇది ప్యాక్ చెయ్యండి..."చెప్పింది.

"ఓ.కే. మేడమ్" అంటూ తలూపి ఉత్సాహంగా తీస్కున్నవాడల్లా గతుక్కుమని ఆమెకేసి చూసాడు.

"అదీ మేడమ్..", నీళ్ళునమిలాడు.

"ఏమైంది.. ?"

"అదీ మేడమ్.. సారీ.. ఇదీ.. "

"ఏమైందీ, వేరేవాళ్ళ సెలక్షనా..?" అయోమయంగా అడిగింది.

"లేదు మేడమ్..అదీ..దీని కాస్టూ.."

"నాన్చకు బాసూ చెప్పెయ్...లేడీస్ కి నచ్చాలే గానీ కాస్టూ, కేస్టూ పెద్ద ఇష్యూనా.." నవ్వాడు ఆనంద్.

"అదీ..ఎనభై ఆరు...వేలు సర్.."

"ఏంటీ ..?" అడిగారంతా అదిరిపడి.

"అవున్సార్.. "

"మా బ్యాచ్ అందరికీ తలోటీ అక్కర్లేదమ్మా, ఒక్క చీర చాలు.. సింగిల్ పీస్... ఆ ఒక్కదాని కాస్ట్ చెప్పు చాలు.."నవ్వాడు సంజయ్.

"ఒక్క చీర కాస్టే సర్.. డిజైనర్ పీసు.. " గొణిగాడు.

"ఓహో.. డిజైనర్ పీసా..? చెప్పవేం మరీ.. వెరీగుడ్.. ఐనా అలా గుండాగిపోయే పీసులొద్దు బాబూ. మేం పెళ్ళి చీరలు కొనడానికి రాలేదు. ఏదో పాపం సెమినార్ కోసమనీవచ్చాం. కాబట్టీ.. అందులో ఒకటో, రెండో సున్నాలు కొట్టేసి,.. ఏదో.. అలా చూపించు.. చాలు" గుండె మీద చెయ్యివుంచుకుని నొప్పి నటిస్తూ చెప్పాడు ఆనంద్. నవ్వేశారందరూ.

నవ్వుల మధ్య షాపింగ్ ముగించి బయటకు నడుస్తుండగా, అప్పుడు చూశాడు సంజయ్. "'హేయ్..లుక్.. జే.కే.గారు... అక్కడా..!?" అంటూ ఆయన వైపుకు నడిచాడు.

కారెక్కబోతున్నవాడల్లా ఆగి చిరునవ్వు నవ్వాడు భరద్వాజ వాళ్ళని చూసి. చప్పున ఆయన దగ్గరకు చేరారంతా. మనోజ్ఞకేసి చూసి పలకరింపుగా నవ్వాడతను. పెదాలు విడీవిడకుండా నవ్వి కళ్ళు దించేసుకుంది.

"సర్ గుర్తుపట్టారా? దయాల్స్ హాస్పిటల్ లో మెడికల్ సెమినార్స్ ఇనాగరేషన్ లో కలిశాం.." ఉత్సాహంగా ముందుకెళ్ళాడు సంజయ్.

తలూపాడు గుర్తుపట్టినట్టుగా,"యస్ అఫ్కోర్స్ యంగ్ మ్యాన్...డాక్టర్ సంజయ్ అండ్ డాక్టర్ ఆనంద్.. రైట్..?" సాలోచనగా అడిగాడు.

"ఓహ్, సర్.. మీరు మా పేర్లు కూడా గుర్తు పెట్టుకున్నారంటే, వి ఆర్ రియల్లీ ఆనర్డ్ సర్." సంతోషంగా చెప్పాడు సంజయ్.

"వైనాట్ డాక్టర్.? ఆరోజు త్రూ అవుట్ నాతో ఉండి అన్నీ ఎక్సప్లెయిన్ చేశారు కదా అలా ఎలా మర్చిపోతాను. ఇంతకీ మీ షాపింగ్ అయిపోయిందిగా?" గాంభీర్యంతో కూడిన చిరునవ్వు భరద్వాజ అస్సెట్.

"ఆ.. సర్.. అయిపోయింది.."

"దెన్... వై డోన్ట్ యూ ఆల్ జాయిన్ మీ ఫర్ కాఫీ నౌ..?"సాదరంగా ఆహ్వానించాడతను.

ఊహించని ఆ ఇన్విటేషన్ కి మొహమాటంగా చూశారంతా. "అయ్యో అదేం వద్దు సర్.. మేం వెళ్తాం..", కంగారుగా చెప్పాడు ఆనంద్.

"అంటే మీకు వేరే అర్జంట్ వర్క్ లేకపోతేనే రండి.. ఆబ్లిగేషన్ ఏమీ కాదు. ప్లీజ్ కమ్ ఓన్లీ ఇఫ్ యూ కేన్ మేక్ ఇట్ బట్ ఇట్ వుడ్ బీ మై ప్లెజర్ అఫ్కోర్స్.."మృదువుగా చెప్పాడు.

అంత పెద్ద స్థాయిలో వ్యక్తి అంత రిక్వెస్టింగ్ గా పిలిచేసరికి కాదనలేక, బెరుకుగానే అనుసరించారతన్ని.

కాసేపటి తర్వాత అందరూ కాఫీ షాప్ లో ఉన్నారు.

"సర్.. లెట్ మీ ఇన్ట్రడ్యూస్ మై ఫ్రెండ్స్.. మేమిద్దరం మీకెలాగూ తెలుసనుకోండి, ఇక వీళ్ళు మా టీమ్ సర్ రఘు, సుధీర్, రేఖ, మనోజ్ఞ, నవ్య, అమల.." అంటూ అందర్నీ పరిచయం చేశాడు సంజయ్.

"నైస్ మీటింగ్ యూ ఆల్... అయాం జే.కే. తెలుసుగా, ఇక తను పాణి.. సారంగపాణి.. మై ఫ్రెండ్ అండ్ మై పర్సనల్ అడ్వైజర్ టూ..", అంటూ భరద్వాజ కూడా తనతో పాటూ ఉన్న పి.ఏ.ని పరిచయం చేశాడు.

కాసేపటి కబుర్ల తరవాత గమనించాడతను. మనోజ్ఞ తననే తదేకంగా చూస్తూ, అంతలో తను గమనించగానే కళ్ళు తిప్పుకోవడం. 'పొరపడ్డాడా,లేక..!', సందిగ్ధంగా ఆలోచిస్తూ తన దృష్టి మరల్చుకున్నాడు.

"మీ కాలికేమైంది సర్?"

''చిన్న ఫ్రాక్చర్. మెట్ల మీంచి పడ్డాను. ఆక్చువల్ గా ఈ వంక పెట్టుకునే రిలాక్స్ అవడానికి వచ్చేశాను." అంటూ నవ్వేశాడు.

భరద్వాజ చూడనప్పుడు మనోజ్ఞ వైపు చూసి కళ్ళెగరేశాడు సంజయ్ అల్లరిగా, అంతలో భరద్వాజ తనకేసి చూడగానే ఏమీ ఎరగనట్టు అడిగాడు, "ఎవ్రీ ఇయర్ వస్తారా సర్ మీరిక్కడికి..?"

"అవును.. ఇక్కడో నాకు కాటేజ్ వుంది. సమ్మర్ లో ఓ వన్ వీక్, టెన్ డేస్ కోసం మాత్రం ఖచ్చితంగా వస్తాను... అంతకంటే వుందామన్నా కుదరట్లేదు.... ఈసారే అన్ సీజన్ లో వచ్చాను.. "

"ఓ.. లక్కీ సర్.."ఓరగా మనోజ్ఞని చూస్తూ అన్నాడు సంజయ్. ఉలిక్కిపడి చూసిందా లక్కీ అన్నమాట వింటూనే.

"ఉంటారా సర్ కొన్నాళ్ళు.. ? " అడిగాడు ఆనంద్

"వెల్... చూడాలి ఆనంద్... కాలు కూడా ఇప్పుడు బెటర్ గానే వుంది.. ఆల్రెడీ వచ్చి ఫైవ్ డేస్ అయ్యింది.. సో హావ్ టూ డిసైడ్.. అసెంబ్లీ సెషన్స్ ఐతే లేవు గానీ తెలియనిదేముంది జనరల్ వర్క్ ఐతే చాలావుంది.. వెళ్ళాలి.."అంటూ నవ్వాడు.

కాసేపటి తరువాత లేచి బయల్దేరుతుంటే కాజువల్ గా అడిగాడు భరద్వాజ మనోజ్ఞ వైపు చూసి, "మళ్ళీ కనిపించలేదు , రోజూ చేయరా వాకింగ్?"

ఒక్కసారిగా మనోజ్ఞ మొఖం వెలిగిపోయింది. తన సంతోషాన్ని ఏ మాత్రం దాచుకోకుండా., "లేదూ, ఆక్ట్యువల్ గా రోజూ చేస్తాను. టూ డేస్ గా కుదరలేదు. రేపొస్తారా కలిసి వెడదాం, 6.00 కి మీకు ఓ.కే.నా..?" అని ఉత్సాహంగా అడిగేసింది.

ఆమె తొందర చూసి అతని పెదాల మీద పల్చటి నవ్వు కదలాడింది. "ఓ.కే.. ష్యూర్... బట్ లెట్స్ మేక్ ఇట్ ఎట్ ఫైవ్.. షార్ప్.." గంభీరంగా చెప్పాడు.

"ఓహ్ గ్రేట్..ఐతే చమన్ దగ్గర వెయిట్ చేస్తానూ.." ఆనందంగా చెప్పేసిందామె.

ట్రాక్ సూట్స్ అన్నీ తిప్పి, తిప్పి చూసింది మనోజ్ఞ. ఏది బాగుంటుంది.. తనకి బ్లూ బాగా సూటౌతుందని నవ్య ఎప్పుడూ అంటుంటుంది.. కానీ.. మరీ బ్రైట్ ఐపోతుందేమో.. పోనీ గ్రే ఐతే... నో.. మరీ డల్ అవుతుంది..పోనీ.. అనుకుంటూ.. చాలాసేపు తర్జనబర్జన పడ్డాకా తర్వాత చివరికి ఫుల్ వైట్ లో రెడీ అయింది. జే.కే.బీ. ని మళ్ళీ కలవబోతోందన్న ఊహ రాత్రి నుండీ ఆమెని నిలవనీయట్లేదు. ఆ

ఆలోచనతో రాత్రి మొత్తం నిద్రలేక పోయినా మనసు మాత్రం ఉత్సాహంతో ఉరకలేస్తోంది. అసలు అంత కొద్ది పరిచయం లో అతని గురించి ఎన్ని సార్లు తలుచుకుందో లెక్కలేదు. ఏంటిదంతా.. అని ఆలోచిస్తున్నదల్లా షార్ప్ ఫైవ్.. అన్న అతని మాట గుర్తొచ్చి త్వరత్వరగా రెడీ అయి పావుగంటముందే అక్కడికి చేరుకుంది.

సరిగ్గా 5.00 కి వచ్చాడతను. 'నాలాగే ఈయనకీ రాత్రింతా నిద్దర్లేదేమో ఈ వాక్ ని తల్చుకుని అందుకే అంత ఈగర్ గా..' అనుకుని నవ్వుకుంటూ అతనివైపు అడుగులు వేయబోయి ఆగిపోయింది., అతని వెనుకగా కాస్త దూరంలో నలుగురు గార్డ్స్.. గాలి తీసేసినట్టనిపించింది. అంతలోనే దగ్గరకొచ్చాడతను.

"గుడ్ మార్నింగ్ సర్.." తనలోని డిసప్పాయింట్మెంట్ కప్పిపుచ్చుకుంటూ నీరసంగా విష్ చేసింది.

"వెరీ గుడ్ మార్నింగ్ .. జాగింగ్ కి ప్రిపేర్ అయినట్టున్నారు.. ఈ కుంటికాలితో నాకు వాకింగే ఎక్కువ మేడమ్.." నవ్వుతూ అన్నాడు.

అతని నవ్వు చూస్తూనే డిసప్పాయింట్మెంట్ మొత్తం చేత్తో తీసేసినట్టు మాయమయ్యింది.

"ఓహ్.. అదేం లేదు .. నాకూ వాకింగే ఇష్టం. షూస్ జస్ట్ సరదాగా వేస్తానంతే.." నవ్వేసి చెప్పింది. వాకింగ్ షూస్ కీ, జాగింగ్ షూస్ కీ తేడా ఆ చీకటిలో కూడా గమనించిన అతని అబ్జర్వేషన్ కి ఆశ్చర్యపడుతూ.

"పదండి..లెట్స్ గో.."

దారి మొత్తంలో పెద్దగా ఏం మాట్లాడలేకపోయారు. నెమ్మదిగా గ్రీన్ లాన్స్ లోకి ప్రవేశించారు.మనోజ్ఞ గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది. అతనికి బాగాఅలవాటైన దారేమో మామూలుగా వెళ్ళిపోతున్నాడు. అప్పుడొచ్చిందా బెంచ్. అప్రయత్నంగా ఆగిపోయారిద్దరూ. మనోజ్ఞ తలెత్తలేదు. రెప్పల మీద ఎవరో టన్నులకొద్దీ బరువు పెట్టినట్టుంది. మొఖం కందిపోయింది. అతనోసారి ఆమె వైపు చూశాడు. ఆమె పరిస్థితి గమనించనంత అమాయకుడేమీ కాదు. 'ఆ లేలేత పెదవులతో నాలో ప్రాణం నింపింది ఇక్కడే కదూ..' అప్రయత్నంగా అనుకున్నాడామెని చూసి. మాటలు పెగలని ఏదో ఇబ్బంది., ముందుకు కదలబోయి, "కూర్చుంటారా కాసేపు?" అనడిగాడు ఏమీ తెలియనట్టు. బిడియంగా తల అడ్డంగా తిప్పింది వద్దన్నట్టుగా.

"వెళ్దామా.. మరి..?" అడిగాడు కాజువల్ గా. మౌనంగా అతన్ని అనుసరించింది. కాసేపటికి సర్దుకుని అడిగింది, "మీరు వెంట గార్డ్స లేకుండా బయటకి రారా.. ?"

"నైన్టీ పర్సంట్ ఐతే అంతే. కాకపోతే మొన్నా ఇన్సిడెంట్ తర్వాత పాణి టార్చర్ తట్టుకోలేక 100 పర్సంట్ చేయాల్సొచ్చింది."

"ఓహ్... ఒక పి.య్యే. మాటకి అంత వెయిటేజ్ ఉంటుందా. నిజమేనా.. లేక భయమా..?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"వెల్... అది ఆమాట వేల్యూని బట్టి కూడా ఉంటుంది కదా. చెప్పిందెవరైనప్పటికీ..."అంటూ ఆగి ఆమెవైపు చూసి చెప్పాడు.

"'అయాం సారీ. అతి చనువు తీస్కున్నాను", తడబడింది.

తేలిగ్గా నవ్వేసాడు, "నో.. నో.. అదేం లేదు. మోరోవర్ పాణి నా పి.య్యే. కంటే ముందు చిన్ననాటి స్నేహితుడు కూడా కదా. అందుకే కొన్నిసార్లు వినక తప్పదు. ఇక భయమంటారా ఆక్షణంలో అనిపించింది మరీ దిక్కులేని చావు వస్తోందేమోనని. తర్వాతేం లేదు. ఐనా తెలియనిదేముంది.. ప్రైవసీ అనేది మాకో లగ్జరీ కదా.." చెప్పాడు.

అంతలో చమన్ రావడం గమనించి వీడ్కోలు తీసుకున్నారిద్దరూ.

"సర్... జే.కే.సర్... హెలో.. మిస్టర్ జే.కే... జయకృష్ణ భరద్వాజ గారూ.." ఎవరో పిలుస్తున్నట్టై ఆగి వెనుదిరిగి చూశాడు. పొగమంచు ని చీల్చుకుంటూ లేన్ మలుపు లోనుంచి పరుగులాంటి నడకతో వచ్చి అతన్ని చేరుకుంది మనోజ్ఞ.

"ఓహ్.. మీరా..." పలకరించాడు.

"మీరాని కాదండీ.. మనోజ్ఞ... అహ్... అ.. అప్పుడే పేరు మర్చిపోయారా. నిన్ననేగా కలిశాం.." అడిగింది రొప్పుతూనే.

చిన్నగా నవ్వాడతనామాటకి. "ముందు కూర్చోండి. అంతలా ఆయాసపడుతూ వచ్చారు...?" రోడ్ పక్కగా ఉన్న బెంచ్ చూపిస్తూ అడిగాడు. దాని మీద కూలబడి రొప్పుతూనే నవ్వింది.

"ఏం చేయమంటారు.... కాస్... కాస్త లేటయ్యాను. మీరు వెళ్లిపోయారు. సో.. మరికాస్త ఫాస్ట్ గా రావల్సివచ్చింది. పోనీ కనిపించాకైనా అందుకుందామని డౌన్ రోడ్ లోంచి పిలుస్తూనే వస్తున్నాను. ఊహు.. ఎక్కడా మీరు వినిపించుకుంటేనా. అప్ హిల్ కదా.. ఐనా మీరా కాలితో అంత స్పీడ్ గా ఎక్కుతున్నారంటే రియల్లీ చాలా గ్రేట్ థింగ్.. ఐనా మీరు.. ఏ లోకం లో ఉన్నారు సర్ అసలూ?"

"ఓహ్. అయామ్ సారీ.. కారణం ఇదీ.." చేతిలో చిన్న ఐ-పాడ్ చూపించాడు ఆమెకి కాస్త దూరంగా బెంచ్ కి చివరగా కూర్చుంటూ.

"మీరు వాకింగ్ చేసేటప్పుడు పాటలు వింటారా..!" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"యప్.. ఇయర్స్ నుండి ఒక అలవాటులా అయిపోయింది."

"వెల్.. సిటీ లో ఐతే ఓ.కే. ఆ ట్రాఫిక్ గోల, పొద్దున్నే చెత్త ఊడ్చే చీపుర్ల చప్పుళ్ళు ఇవన్నీ అవాయిడ్ చేయొచ్చు. బట్ ఇక్కడ... ప్చ్ ... బాడ్ ఐడియా. చూడండి ఆ పక్షుల కిలకిలలూ, ఉడుతల కిచ్ కిచ్ లూ, చెట్ల పలకరింపులూ.. ఇన్ఫాక్ట్ .. దిస్ డాన్ ఇట్ సెల్ఫ్ ఈజ్ లైక్ ఎ బ్యూటిఫుల్ మెలోడీ, డోన్ట్యూ ఫీల్ యూ ఆర్ మిస్సింగ్ ఎలాట్ అని..?"చుట్టూ వున్న ప్రపంచాన్ని ఇష్టంగా చూస్తూ అంది.

తలతిప్పి ఆమెవైపు చూశాడు. "డోన్ట్ మైండ్. నాకనిపించింది. చెప్పేశాను." తనవైపే చూస్తున్న అతన్ని చూసి గతుక్కుమని మొహమాటపడుతూ చెప్పింది.

నవ్వి చుట్టూ చూశాడు. తన మెడ చుట్టూ ఉన్న ఇయర్ ఫోన్స్ తీసేస్తూ అన్నాడు, "యూ ఆర్ రైట్. అసలెప్పుడూ అలా ఆలోచించలేదు. థాంక్స్ ఫర్ ద సజేషన్" చెప్పాడు మనస్ఫూర్తిగా. ఆమె కళ్ళలో సన్నటి మెరుపు.

"ఓహ్ యూ ఆర్ మోస్ట్ వెల్కమ్... అన్నట్టూ ఈరోజు నేను కొంచెం లేటయ్యాను, అంతలోనే మీరు వెళ్ళిపోయారు.." అంది ఆరోపణగా.

ఇబ్బందిగా చూశాడు. అనుకున్న టైంకల్లా వాక్ కి వెళ్ళడం ఏళ్ళ నుండీ వున్న అలవాటు. రెగ్యూలర్ గా తనతో వచ్చేవాళ్ళ కోసం కూడా తానెప్పుడూ ఎదురుచూడడు. ఎంత పొలైట్ గా ఐనా అదే మాట చెప్తే ఫీల్ అవుతుందేమో! ఎంతైనా ఆడపిల్ల, అందులోనూ తన ప్రాణదాత. ఐనా ఇప్పటి వరకూ ఇలా డైరెక్ట్ గా అడిగే ధైర్యం ఎవ్వరూ చేయలేదు. అతను ఏం చెప్పాలా అని ఆలోచిస్తుండగానే అంతలో మనోజ్ఞే అంది, "రేపట్నుంచీ ఎగ్జాక్ట్ టైం కి వచ్చేస్తాను. మరి నా కోసం చూస్తారు గా...?"

"ఓహ్.. ష్యూర్. తప్పకుండా కలిసే వద్దాం..." వెంటనే బదులిచ్చాడు. అంతలో సెల్ రింగయింది. "చెప్పు పాణీ... " ఆన్ చేసి అన్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments